

"Quê hương là chùm khế ngọt / Cho con trèo hái mỗi ngày / Quê hương là cây tre nhô / Con vờn khắp bờm vàng bay". Có thể bạn sẽ nghĩ rằng quê hương tôi là một thành phố nào đó, nơi mà tôi sinh ra và lớn lên. Nhưng không phải như bạn nghĩ đâu, quê hương của tôi là mẹ. Trái tim và tâm hồn của mẹ chính là quê hương tôi. Nơi đó, tôi đã lớn lên trong tình yêu thương của mẹ.

Tuổi 60 đã chạm lên mái tóc của mẹ. Có thể bạn thấy mẹ tôi không đẹp, nhưng với tôi mẹ là người đẹp nhất trên đời. Mẹ là người dạy dỗ tôi từ khi còn nhỏ đến bây giờ. Mẹ là công viên của tôi thích nhất. Hôm nào cũng vậy, mẹ đi làm từ 6 giờ sáng cho đến 7 giờ tối về. Lúc nào trông mẹ cũng tươi cười. Nhưng bên trong sự vui tươi đó là bao nỗi vất vả, mẹ làm công việc và gia đình đè nặng lên đôi vai của mẹ.

Ảnh minh họa: nguồn Internet.

Đôi lúc mẹ có than thở và mẹ nói với tôi, nhưng tôi biết không phải vì mẹ ghét tôi mà vì mẹ đã quá vất vả. Có lúc tôi giận mẹ và nói những lời trong miệng rằng: "Con ghét mẹ, mẹ thật... ác, mẹ chẳng hiểu con gì cả...". Tôi chỉ nói vì mẹ vất vả mà nhưng suy nghĩ đó xuất hiện trong đầu tôi lúc đó. Bây giờ nghĩ lại sao thấy mình thật vô tâm. Tôi tự hỏi mình: "Sao mình có thể nghĩ vậy".

Mẹ hỏi: "Mình là đứa con bé tí nè". Nhưng câu hỏi đó đã đến với tôi suốt một thời gian dài. Nhìn mẹ lúc nào cũng vất vả vì gia đình và công việc, sao mà thấy mẹ vất vả!

Nhưng ngày sáng về Sài Gòn, nhìn căn nhà mới thay lại như là bao. Một hôm mẹ gọi cho tôi nói: "Con này đi trên đường, mẹ thấy mẹ đi nhà đi xe đạp mà mẹ con quá, Con không như mẹ sao?...". Tôi biết rằng câu hỏi của mẹ. Tôi đang như đã cảm nhận được những giọt nước mắt đang lăn dài trên má mẹ. Tôi vội ngẩng mặt. Nhưng giọt nước mắt không biết từ bao giờ đã xuất hiện trên khóe mắt tôi lúc này.

Nhưng giọt nước mắt nóng hổi, có vẻ mẹ mà chưa bao giờ yêu thương của mẹ dành cho tôi. Tôi thấy mẹ quá. Tôi chưa bao giờ dám nói với mẹ một lời xin lỗi. Dù chỉ là một "Con-xin-lỗi-mẹ" mà sao thấy khó. Sao biết từ đó nghĩ rằng có thể nói ra rồi đi, nhưng chỉ dè chút nào. Đợi với tôi nó thấy khó khăn. Dù tôi có thể can đảm và lòng quý trọng tâm đi chăng nữa thì đến lúc nói cũng biết chừng nào cảm thấy. Thấy khó.

Nhưng lúc mẹ khóc nhìn mẹ thấy đau lòng. Nghe mẹ kể chuyện ngày xưa nuôi tôi cũng khó thế nào, có nhiều người cảm ơn và tôi cũng thế. Nhưng trong đó tôi lại nghĩ khác. Nghĩ vì sao lúc bé mình học với, giờ mẹ của mẹ đã biết mình làm thế gì. Đêm đêm, mẹ cứ ru ru ngọt ngào đưa tôi vào giấc ngủ yên bình. Cái gì mẹ nói đến mẹ của người dân Bắc bộ đã theo tôi từ từ mẹ bé tí khi là một đứa sinh viên như bây giờ.

Ngày nào đi học về cũng được nghe cái gì mẹ nói quen thuộc. Về mẹ, ngôi nhà trên nên như là và cô đến từ cùng. Dù không phải nghe những câu than thở, nhưng câu mẹ của mẹ tôi nghĩ chỉ có một là mẹ. Nhưng tôi đã sai, thì những câu than thở, nhưng là mẹ mẹ tôi thấy thấy buồn.

Một hôm đi trên đường, mẹ hỏi: "Có bao giờ con nghĩ là sao nhà mình lại khó khăn hơn nhà người khác không?". Dù tôi nghĩ trong đó rằng: "Nhà mình không khó khăn hơn nhà người khác đâu mẹ à, nhà mình giàu lắm, giàu lắm tình yêu thương, giàu lắm người là mẹ áp gia đình". Nhưng thấy tôi chỉ thấy lên mặt tôi "không" một cách vô nghĩa.

Thời gian trôi qua, bao nhiêu những đã hóa thành nỗi nhớ lên đôi mắt của mẹ. Đôi lúc đôi mắt mẹ cũng nhìn buồn. Đôi mắt mẹ chỉ chan bao nhiêu cảm xúc, khó khăn trong cuộc sống. Đôi bàn tay mẹ bây giờ đã có nhiều vết chai sần và những vết nứt trong khi làm bếp.

Bàn tay mẹ thật khéo léo. Chính bàn tay mẹ đã bao bọc và bảo vệ con trước những cái xấu của xã hội. Con sinh ra như chú chim non. Chú chim mẹ y bây giờ bắt đầu tập bay. Ban đầu con có vẻ ngập ngừng mẹ đã đỡ con rơi, rồi khi bắt đầu mẹ đỡ con sau vẻ ngập ngừng. Mẹ đã dẫn dắt con đi trên con đường đầy chông gai này. Mẹ đã hy sinh tất cả vì con.

Mẹ yêu, có lẽ con chưa thể can đảm để nói với mẹ rằng: "Con yêu mẹ, con xin lỗi mẹ vì đã có lỗi với mẹ quá nhiều". Con cảm ơn mẹ vì đã sinh con ra trên đời này. Cảm ơn mẹ đã nuôi nấng con nên người. Cảm ơn mẹ đã hy sinh tất cả vì con. Có thể sau này con sẽ tự bay bằng chính đôi cánh của mình. Có thể sau này con sẽ không sống với mẹ và sẽ không còn trong vòng tay của mẹ nữa. Nhưng con mãi là con mẹ. Con yêu mẹ, mẹ yêu con của con".

Chúc mừng sinh nhật mẹ, mẹ hãy sống thật vui vẻ mẹ nhé.

Con trai của mẹ.

Nguyễn Văn Vĩnh